

a to w b. zaborze rosyjskim właściwemu urzędowi akcyz i monopolów skarbowych, zaś poza siedzibą tych urzędów właściwemu inspektorowi kontroli skarbowej, a w b. zaborze austriackim i pruskim w równorzędnych urzędach skarbowych, cały zapas spirytusu i wyrobów wódczanych, jaki znajdować się będzie u nich na składzie w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia. Odbiorcy przesyłek wysłanych przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, a odebranych po tym terminie są obowiązani zgłosić je w przeciągu 3 dni po odbiorze.

Zgłoszenie zapasów ma zawierać dane co do ilości spirytusu względnie wyrobów wódczanych, tudzież miejscowości i miejsca przechowania zapasów.

Przyjmujący zgłoszenie zbada ścisłość dat wniesionego oznajmienia oraz potwierdzi na obu egzemplarzach oznajmienia dzień zgłoszenia.

§ 5. Postanowienia § 13, 14 i 15 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 października 1921 r. w przedmiocie opodatkowania spirytusu i wyrobów wódczanych na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. № 86, poz. 628) mają analogiczne zastosowanie co do dodatkowego opodatkowania zapasów spirytusu zarządnego niniejszym rozporządzeniem.

§ 6. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu.

§ 7. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Prezes Rady Ministrów: *W. Sikorski*

Minister Skarbu: *W. Grabski*

210.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 26 marca 1923 r.

w przedmiocie zmian w postanowieniach o opodatkowaniu piwa na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Na mocy art. 2 ustawy z dnia 10 maja 1921 r. o regulowaniu podatków od spożycia, zużycia względnie produkcji na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. № 41, poz. 248) oraz ustawy z dn. 16 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 30, poz. 183) zarządza się co następuje:

§ 1. Ustanowioną w § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 października 1922 r. w przedmiocie zmian w opodatkowaniu piwa na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. № 92, poz. 851) opłatę akcyzową od słoju przerobionego na piwo podwyższa się do kwoty 36.000 mk. polskich od każdych 16.38 kg. (1 puda) wagi słoju, przeznaczonego do przeróbki na piwo.

Opłatę akcyzową, jaką uiszczają browary, przerabiające w ciągu roku nie więcej niż dwa tysiące pudów słoju, podwyższa się do kwoty 30.000 marek polskich od każdych 16.38 kg. (1 puda) wagi słoju.

§ 2. Zapasy brzezki piwnej oraz piwa, jakie w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia znajdować się będą u wytwórców piwa na obszarze b. zaboru rosyjskiego, podlegają dodatkowemu opodatkowaniu po 13.000 marek polskich od każdego hektolitra piwa.

Tę dodatkową opłatę, o ile ona dotyczy zapasów piwa lub brzezki piwnej wyprodukowanych i znajdujących się w browarach, które przerabiają rocznie nie więcej niż dwa tysiące pudów słoju zmniejsza się do kwoty 10.840 marek polskich od każdego hektolitra.

§ 3. Ustanowioną w ustępie 2 § 3 powołanego w § 1 rozporządzenia opłatę akcyzową od piwa sprowadzonego do b. zaboru rosyjskiego z zagranicy podwyższa się do kwoty 60.000 marek polskich od każdych 100 litrów piwa.

§ 4. Postanowienia § 5¹ rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 19 września 1921 r. (Dz. U. R. P. № 85, poz. 610) w przedmiocie zmian w opodatkowaniu piwa na obszarze b. zaboru rosyjskiego mają analogiczne zastosowanie także przy opodatkowaniu piwa na podstawie niniejszego rozporządzenia na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej.

§ 5. Ustanowioną w § 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 października 1922 r. w przedmiocie zmian w opodatkowaniu piwa na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. № 92, poz. 851) opłatę akcyzową od brzezki piwnej, określoną od hektolitra tej brzezki i od każdego stopnia ekstraktu zależnie od rozmiarów rocznej produkcji browaru podwyższa się, jak następuje:

- a) dla browarów przerabiających do 10.000 hl. piwa do 3.450 marek polskich,
- b) dla browarów przerabiających do 30.000 „ 3.525 marek polskich,
- c) dla browarów przerabiających do 50.000 „ piwa do 3.600 marek polskich,
- d) dla browarów przerabiających do 70.000 „ piwa do 3.675 marek polskich,
- e) dla browarów przerabiających ponad 70.000 „ piwa do 3.750 marek polskich.

§ 6. Zapasy brzezki piwnej oraz piwa, jakie w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia znajdować się będą w browarach na obszarze b. zaboru austriackiego, podlegają dodatkowemu opodatkowaniu, a mianowicie pobraną będzie od zapasów brzezki względnie piwa znajdującego się w browarach dodatkowa opłata w wysokości różnicy między opłatą uiszczoną już poprzednio, a przypadającą na podstawie postanowień § 5 niniejszego rozporządzenia.

§ 7. Postanowienia § 7 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 października 1922 r. (Dz. U. R. P.

№ 92 poz. 851) dotyczące zwrotu opłat pobranych od piwa wywożonego za granicę zmienia się o tyle, że

- 1) wywożącym piwo zwraca się, bez względu na zawartość ekstraktu w pierwotnej brzeczce, z której to piwo wyrobiono, za każdy hektolitr piwa po 18.000 marek polskich.
- 2) wytwórcom piwa zwraca się za każdy stopień ekstraktu wywiezionego piwa po 3.600 marek polskich.

§ 8. Paragraf 5 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 września 1921 r. w przedmiocie zmian w opodatkowaniu piwa na obszarze b. zaboru austriackiego (Dz. U. R. P. № 85 poz. 611) otrzymuje brzmienie, następujące:

„Od piwa sprowadzonego za osobnem zezwoleniem Ministerstwa Skarbu do b. dzielnicy austriackiej z zagranicy pobiera się oprócz opłaty celnej dodatkową opłatę akcyzową od każdego hektolitra piwa i od każdego stopnia ekstraktu pierwotnej brzeczki zarodowej po 3.750 marek polskich”.

§ 9. Postanowienia § 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 19 września 1921 r. w przedmiocie zmian w opodatkowaniu piwa na obszarze b. zaboru austriackiego (Dz. U. R. P. № 85 poz. 611) mają analogiczne zastosowanie przy wykonaniu niniejszego rozporządzenia.

§ 10. Ustanowiony w § 10 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 października 1922 r. (Dz. U. R. P. № 92 poz. 851), względnie w art. 3 ustawy śląskiej z dnia 23 listopada 1922 r. (Dz. Ust. Śląskich № 37 poz. 136) podatek od piwa ustala się w następujący sposób:

Podatek od jednego hektolitra piwa słabego, sporządzonego z brzeczki podstawowej, zawierającej do 8% ekstraktu wynosi przy produkcji rocznej od pierwotnej 10.000 hektolitrow po 27.000 mkp.

za dalsze . . . 20.000	„	„	28.500	„
powyżej . . . 30.000	„	„	30.000	„

Powyższy podatek oblicza się od piwa pełnego o zawartości powyżej 8 — 13% ekstraktu brzeczki podstawowej o 62,5% wyżej czyli przy produkcji:

- 1) do . . . 10.000 hl. piwa po 43.875 mkp.
 - 2) za dalsze. 20.000 „ „ „ 46.350 „
 - 3) powyżej . 30.000 „ „ „ 48.750 „
- za każdy hektolitr.

Od piwa mocnego o zawartości powyżej 13% ekstraktu brzeczki podstawowej dolicza się do stopy podatkowej unormowanej dla piwa pełnego, za każde dalsze 4% ekstraktu brzeczki podstawowej połowę stopy ustanowionej dla piwa słabego.

§ 11. Ustanowiony w § 11 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 października 1922 r. (Dz. U. R. P. № 92, poz. 851) względnie w art. 3 ustawy śląskiej z dnia 23 listopada 1922 r. (Dz. Ust. Śląskich № 37, poz. 136) podatek od warek domowych podnosi się do kwoty 9.000 mk. od hektolitra.

§ 12. Piwo znajdujące się w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej w ilościach większych, jak 100 litrów w posiadaniu przedsiębiorców trudniących się sprzedażą piwa, zakładów i związków zajmujących się roz-

działem piwa dla swoich członków lub w transporcie podlega dodatkowemu opodatkowaniu. Wymienieni posiadacze obowiązani są zgłosić we właściwym urzędzie skarbowym taki zapas piwa w dniach trzech od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia. Piwo znajdujące się w transporcie ma zgłosić odbiorca w dniach trzech po odebraniu. Dodatkowy podatek wynosi 13.000 marek od hektolitra.

§ 13. Osoby, winne zaniechania lub zaniedbania zgłoszenia przepisane §§ 2, 6 i 12 niniejszego rozporządzenia lub zgłoszenia ilości piwa zmniejszonej więcej, niż o 10% ilości stwierdzonej urzędowo, ulegną karze przewidzianej za defraudację podatkową stosownie do przepisów skarbowo-karnych, obowiązujących w poszczególnych dzielnicach.

§ 14. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu.

§ 15. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Prezes Rady Ministrów: *W. Sikorski*

Minister Skarbu: *W. Grabski*

211.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 26 marca 1923 r.

w sprawie podwyższenia podatku spożywczego od cukru na obszarze Rzeczypospolitej.

Na zasadzie postanowienia art. 1 i 2 ustawy z dnia 10 maja 1921 r. (Dz. U. R. P. № 41, poz. 248) i art. 1 oraz 3 ustawy z dnia 16 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 30, poz. 183) o regulowaniu podatków od spożycia, zużycia względnie produkcji na obszarze Rzeczypospolitej zarządza się co następuje:

§ 1. Ustanowiony w § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 września 1921 r. (Dz. U. R. P. № 83, poz. 584) i z dnia 21 listopada 1922 r. (Dz. U. R. P. № 104, poz. 952) względnie w rozporządzeniu śląskiej Rady Wojewódzkiej z dnia 20 lutego 1922 r. (Dz. U. Śląskich № 10, poz. 70) podatek spożywczy od cukru podwyższa się z dotychczasowej kwoty 60.000 mk. na 150.000 mk. od 100 kg. cukru wagi netto.

§ 2. Minister Skarbu uprawniony jest zwolnić w całości lub w części od podatku przewidzianego w § 1 rozporządzenia cukier wywożony za granice Rzeczypospolitej w stanie naturalnym lub w przetworach cukrowych.

§ 3. Wszelkie zapasy cukru znajdujące się poza magazynami z nieopodatkowanym cukrem w cukrowniach w ilości 100 kg. i wyżej podlegają zgłoszeniu celem dodatkowego opodatkowania w cią-